

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **Y. N.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2020 č.j. CPR-27758-3/ČJ-2020-930310-V249,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 11. 2020, č. j. CPR-27758-3/ČJ-2020-930310-V249, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 10. 11. 2020 č.j. CPR-27758-3/ČJ-2020-930310-V249 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 17. 7. 2020 č.j. KRPA-186579-9/ČJ-2020-000022-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, současně mu byla v souladu s ustanovením § 50a odst. 3 téhož zákona stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 10 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce poukázal na to, že se žalovaný dopustil zásadních chyb stran aplikace a výkladu právních norem a zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Za nejvýznamnější pochybení považoval skutečnost, že správní orgán I. stupně nepostoupil žalovanému podané odvolání (které žalobce údajně podal dne 20. 8. 2020), v důsledku čehož se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami. Tím došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Žalobce dále brojil proti posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl příslušné okolnosti zkoumat z úřední povinnosti, napadené rozhodnutí však takovou úvahu neobsahuje, s nepřiměřeností napadeného rozhodnutí se žalovaný nevypořádal, jde o porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Rovněž jde o porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 102/2013 ze dne 28. 2. 2014. Měl za to, že žalovaný nijak nepodložil své závěry o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, resp. nezbytnost vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce popsal své vazby v České republice, má zde manželku i dvě dcery, lékařky, bez jejichž péče by se neobešel, jedna z dcer má v České republice povolen trvalý pobyt, druhá je dokonce státní příslušnicí České republiky, stejné státní příslušnosti je i její dcera (žalobcova vnučka), žalobce žije na území České republiky od roku 2015, kdy měl povolen pobyt za účelem strpění, ohledně vazeb ve vlasti uvedl, že jeho domovská oblast (Luhanská oblast) je stále značně nestabilní, nemůže tam vycestovat, v západní části země pak nemá žádné zázemí.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, požadoval náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný poukázal na to, že okolnosti tvrzené v žalobě žalobce v rámci správního řízení ani podaného odvolání neuvedl, žalovaný od žalobce žádné doplnění odvolání neobdržel, v rámci odvolacího řízení se správního orgánu I. stupně telefonicky dotazoval, zda bylo odvolání doplněno, po doručení žaloby tak učinil znovu, ale vždy mu bylo sděleno, že odvolání nijak doplněno nebylo. S žalobními námitkami se neztotožnil a odkázal na napadené rozhodnutí, které považoval za podrobné a přezkoumatelné, dostatečně prezentující důvody pro aplikaci ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, učiněné závěry byly podloženy relevantními podklady. Uzavřel, že povinnost opustit území je přiměřené opatření, napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy i příslušnou judikaturou, žádného pochybení se nedopustil. Navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 17. 7. 2020 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, následně bylo konstatováno, že se žalobce nachází na území České republiky neoprávněně, tj. bez platného víza i bez oprávnění k pobytu.
7. Žalobce dne 17. 7. 2020 při podání vysvětlení uvedl, že je zdravotně v pořádku, v České republice pobývá od roku 2015, pobýval zde za účelem strpění, definitivně bylo o jeho pobytu rozhodnuto v březnu 2020, kdy zamítli jeho žalobu, následně zůstal na území České republiky po uzavření hranic po dni 12. 3. 2020 v důsledku koronaviru. Dále sdělil, že v České republice má celou svou rodinu, obě dcery zde mají trvalý pobyt, jedna z nich žádá o občanství, ve společné domácnosti bydlí s jednou z dcer a s manželkou, je zdravý a s ničím se neléčí, ve vlasti je to velmi špatné, je tam spousta nemocných lidí, pochází z Luhanské oblasti, kde je stále válka; rád by zůstal v České republice.
8. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 7. 2020, v odůvodnění správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně, přitom až do dne 16. 7. 2020 mohl na území setrvat v souladu se sdělením Ministerstva vnitra, důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění shledány nebyly, a proto bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území (dle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců). Dále se zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí, z hlediska ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vzal v potaz, že žalobce má v České republice celou svoji rodinu (manželku a dvě dcery), ale přihlédl též k tomu, že žalobce nebydlí s občanem ČR nebo EU ve společné domácnosti, není ve věku, kdy by se o sebe nedokázal postarat sám, a ihned po vycestování si může požádat o pobytový status na území České republiky a následně se vrátit. Vyhodnotil, že každé nucené vycestování cizince do země původu pro něj může znamenat újmu v soukromém životě, avšak s ohledem na výše zmíněné skutečnosti nemůže být pro žalobce tato újma natolik zásadní; se zřetelem k žalobcem sděleným skutečnostem nemůže být ani jeho případné vycestování v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Upozornil, že žalobce je cizincem neoprávněně pobývajícím na území České republiky a povinnost opustit území je nejmírnější možné opatření, žalobce ani neuvedl žádnou překážku vycestování, v zemi původu žije trvale, má se tudíž kam vrátit, cizinci porušující právní normy nemohou požívat výhod povolení pobytu. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neshledal, přetrvávají aspekty svědčící v žalobcův neprospěch.

9. Žalobce podal dne 26. 7. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání, které přislíbil odůvodnit ve lhůtě 15 dnů. Následně byl žalobce přípisem ze dne 3. 8. 2020, který mu byl doručen dne 5. 8. 2020, vyzván, aby odvolání doplnil ve lhůtě 5 dnů. Odvolání žalobce doplněno nebylo. Přípisem ze dne 5. 8. 2020 postoupil správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalovanému (došlo dne 13. 8. 2020) s tím, že doplnění odvolání bude postoupeno poté, co jej od žalobce obdrží.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím vydaným dne 10. 11. 2020 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Poukázal na to, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které nikterak nedoplňl, ač k tomu byl vyzván. Měl za to, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem a správně definováno jako neoprávněný pobyt na území České republiky, čímž byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí dle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se sice kritéria přiměřenosti v rozhodnutí o povinnosti opustit území neposuzují, avšak posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je třeba provést dle čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), jež obsahuje kritéria odpovídající kritériím dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Těmito kritérii se správní orgán I. stupně zabýval a dopady řádně vyhodnotil, všechny podstatné okolnosti se odpovídajícím způsobem promítly do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nenastalo tudíž žádné pochybení. Se závěry správního orgánu I. stupně se ztotožnil a prvostupňové rozhodnutí označil za souladné s právními předpisy.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době po vydání napadeného rozhodnutí však došlo v zemi původu žalobce k takové zásadní změně z hlediska bezpečnostní situace, která způsobuje prolomení kogentní normy dle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., a to na základě aplikační přednosti Úmluvy a z ní vyplývající zásady *non-refoulement* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 5 Azs 15/2010 – 76 nebo ze dne 22. 4. 2011 č.j. 5 Azs 3/2011 – 131). Jedná se o mimořádný případ, kdy soud musí přihlédnout k nové skutečnosti, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí a kterou žalobce nenamítl; judikatura Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) již v několika případech konstatovala, že v určitých výjimečných situacích je na místě odchýlit se od ustanovení § 75 s.ř.s. a v souladu s ústavním pořádkem, mezinárodním právem či právem EU zohlednit také pozdější změny skutkového stavu, které nebyly žalobou namítány, případně které nastaly až po vydání rozhodnutí správním orgánem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31). V důsledku toho napadené rozhodnutí neobstojí a je dán důvod k jeho zrušení, a to podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

12. Soud ve věci nenařídil ústní jednání, neboť postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a zároveň nebylo nutné provádět dokazování, neboť nové podstatné skutečnosti jsou v současnosti již obecně známé (k tomu podrobněji níže).
13. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *se rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
14. Podle ust. čl. 5 návratové směrnice *při provádění této směrnice členské státy náležitě zohlední a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavracení.*
15. Podle ust. čl. 2 odst. 1 věty první Úmluvy *je právo každého na život chráněno zákonem.*
16. Podle ust. čl. 3 Úmluvy *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.*
17. Podle ust. čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence.*
18. Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, dle které správní orgán I. stupně nepostoupil žalovanému podané odvolání. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, na následnou výzvu k doplnění odvolání, která mu byla doručena dne 5. 8. 2020, nijak nereagoval, a odvolání ve stanovené lhůtě, ani později nedoplnil. Podané blanketní odvolání přitom bylo žalovanému postoupeno dne 13. 8. 2020. V rozporu s žalobním tvrzením k žalobě žádné odvolání (ani jeho doplnění) připojeno nebylo. Žalobce tak nijak neprokázal, že by v průběhu správního řízení odvolání skutečně doplnil, tedy že by je dodal buď správnímu orgánu I. stupně či žalovanému. Za těchto okolností soud shledal, že žalobce správním orgánům žádné doplnění odvolání nezaslal a ve správním řízení podal toliko odvolání blanketní, které žalovanému postoupeno bylo, a žalovaný o něm rozhodl.
19. Při posuzování námitky nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí (povinnosti opustit území) musel soud přihlédnout k obecně známé skutečnosti, že na Ukrajině probíhá ode dne 24. 2. 2022 mezinárodní ozbrojený konflikt, který se týká v podstatě celého území státu.
20. Tato situace, která představuje zásadní změnu poměrů na Ukrajině, nebyla dána v době vydání napadeného rozhodnutí, a není tudíž pochybením žalovaného, pokud k těmto skutečnostem nepřihlédl. Od aplikace ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. však soud musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky České republiky, resp. s ohledem na požadavky práva Evropské unie, takové závazky vyplývají mj. z čl. 2 a 3 Úmluvy, které zakotvují právo na život a zákaz mučení a z čl. 5 návratové směrnice. Judikatura Nejvyššího správního soudu hovoří i o čl. 8 Úmluvy: „*Aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky, resp. s ohledem na požadavky práva EU (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, bod 22, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, body 21-23). Při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je v této otázce třeba vyjít z kritérií, která již dříve rozvedl Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany. Jedná se o situaci, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem mělo za následek porušení zejména zásady non refoulement zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků,*

práva na život, zákazu mučení a podrobování krutému a nelidskému zacházení, a práva na soukromý a rodinný život garantovaných v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 – 29).“ (Vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019 č.j. 1 Azs 246/2019-31.)

21. K povinnosti vzít v úvahu válku na Ukrajině se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 10. 3. 2022 č.j. 10 Azs 537/2021-31, kde se jeho závěry vážou k udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států přitom dospěl ke stejnému závěru v rozsudku ze dne 5. 5. 2022 č.j. 2 Azs 249/2021-28. Rovněž konstatoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022 č.j. 10 Azs 47/2022-34), že je nutné k novým okolnostem „přihlédnout (bez ohledu na pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s.), pokud by jinak nebyly dodrženy přímo použitelné normy, z nichž plyne především právo na život, zákaz mučení (čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále jen „Úmluva“) a zásada non refoulement. Soud vezme nové skutečnosti v úvahu buď při hodnocení přijatelnosti, nebo shledá přijatelnost kasační stížnosti a této otázce se bude věnovat při přezkumu věci samé (obdobně srov. usnesení NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30, bod 22; rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 2014/2020-46, body 8 a 9).“
22. Ve svém rozsudku ze dne 5. 5. 2022 č.j. 2 Azs 249/2021-28, který se týkal povinnosti opustit území, Nejvyšší správní soud shledal, že změna poměrů na Ukrajině je natolik závažná a vyvolává pochyby o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a o její bezpečnosti, že Nejvyšší správní soud od ní nemohl odhlédnout. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shledal, že válečný konflikt bezpochyby zakládá existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu ve smyslu čl. 8 Úmluvy a je nutné při rozhodování znovu posoudit dopad uložení povinnosti opustit území České republiky na stěžovatelčin soukromý a rodinný život, a to především s ohledem na fakt, že nemá silné vazby k jiným státům než České republice a Ukrajině, přičemž při návratu na Ukrajinu by byly ohroženy její bezpečnost a život. Válečný konflikt je nutné při vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu vždy zohlednit. Je také vhodné zkoumat sociální situaci, do níž by stěžovatelka byla při nucené povinnosti opustit území uvržena.
23. S ohledem na výše uvedené tak soud považoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu za nezbytné přihlédnout k mezinárodnímu ozbrojenému konfliktu na Ukrajině, i když nastal po vydání napadeného rozhodnutí; zároveň má soud za to, že válečný konflikt na Ukrajině je skutečností obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání.
24. Správní orgán I. stupně považoval zásah přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce za přiměřený s ohledem na skutečnost, že žalobce mohl po vycestování do země původu neprodleně požádat o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky. Soud zde pro úplnost konstatuje, že v odůvodnění žalovaného ani správního orgánu I. stupně z hlediska posouzení přiměřenosti pochybení neshledal, obě rozhodnutí zohledňovala konkrétní situaci žalobce (vizte s. 3 napadeného rozhodnutí a s. 3 prvostupňového rozhodnutí), když žalobce ve správním řízení neuváděl žádné zásadní okolnosti, pro které by nemohl na krátkou dobu do vlasti vycestovat. Zároveň byla Ukrajina považována z převážné části za bezpečnou zemi. Napadené rozhodnutí by tudíž ke dni svého vydání (10. 11. 2020) z hlediska

přiměřenosti povinnosti opustit území nebylo nezákonné. Jak je však uvedeno výše, za aktuální situace na Ukrajině již tento závěr neobstojí.

25. V novém řízení bude vzhledem k aktuální situaci na Ukrajině nutné znovu posoudit dopad povinnosti opustit území na soukromý a rodinný život žalobce, a to především s ohledem na skutečnost, že nemá vazby k jiným státům než k České republice a k Ukrajině; žalovaný posoudí v této souvislosti též dopady válečného konfliktu na Ukrajině.
26. Soud tak zrušil rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
27. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč a náhrada nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradě hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), náklady právního zastoupení tak celkem 6 800 Kč. Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 10 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. července 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně